

## Arrest

nr. 346 710 van 18 mei 2026  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. GARREYN  
Voormezele-dorp 32  
8902 VOORMEZELE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XI<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 april 2026.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 23 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 november 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 december 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en woonde in Luanda. Begin 2019 leerde u in L. B. F. J. A. kennen. Hij is afkomstig van de provincie Benguela. In 2020 gingen jullie samenwonen in Zango in Luanda. Jullie kregen 2 kinderen: een zoon P. A. en een dochter H. I.. Uw partner is militair bij het FLEC, een*

onafhankelijkheidsbeweging in Cabinda. Toen hij in 2021 in het vizier kwam van de Angolese overheid omwille van zijn activiteiten bij het FLEC verhuisden jullie enkele keren binnen Zango. Uw partner ontving telefonische bedreigingen en werd begin 2022 twee weken opgesloten. Ook u kreeg problemen omwille van het activisme van uw partner. Kort na zijn arrestatie, werd u in maart of april 2022, in Luanda door gewapende en gemaskerde mannen, naar eigen zeggen van de overheid, aangevallen. U werd bestolen, geslagen en verkracht. Na dit incident bleef u 7 dagen in het ziekenhuis. Uw partner besloot na deze aanval om u met de kinderen naar het buitenland te sturen en regelde een Schengenvizum via de Portugese ambassade in Luanda. Jullie zijn uiteindelijk niet vertrokken en bleven zich binnen Zango verplaatsen. Op 15/09/2024 verhuisde u met uw gezin naar een onbekend dorp in Cabinda, waar jullie 3 dagen later aankwamen. Op 30/11/2024 werd u in de buurt van uw woning door de Angolese politie opgepakt en naar een politiekantoor overgebracht. U werd bestempeld als een informant van het FLEC en kreeg vragen over uw partner. Tijdens uw detentie werd u geslagen en verkracht. Op 20/12/2024 kon u na tussenkomst van een pastoor en vriend van uw partner vrijkomen. De pastoor bracht u naar een nabijgelegen dorp waar een non u met uw kinderen opwachtte. Samen reisden jullie per auto naar Congo om vervolgens in het bezit van valse documenten in het gezelschap van de non het vliegtuig naar België te nemen, waar u op 23/12/2024 aankwam en dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer vreest u voor uw leven en dat van uw kinderen omwille van het profiel van uw partner bij het FLEC. Sinds uw arrestatie had u geen contact meer met uw partner.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming maakte u via uw advocaat op 04/12/2025 een medische historiek van het opvangcentrum in Koksijde (periode 07/01/2025 tot 21/10/2025) over.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 14/11/2025 zei u door de gebeurtenissen tijdens uw detentie in Angola angst-en paniekstoornissen te hebben ontwikkeld en tot enkele maanden geleden naar de centrumpsioloog te zijn gegaan. U voegde eraan toe dat u momenteel Alprazolam neemt, zich ondertussen veel beter voelt en nog enkel een psycholoog ziet als u er nood aan hebt (CGVS, p.3). Tijdens het persoonlijk onderhoud legde u geen bewijs voor van deze (voormalige) psychologische begeleiding, noch van de medicatie die u neemt. Aangezien u voorafgaandelijk of tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkel medisch attest overmaakte en ook de Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van DVZ geen elementen bevatte waaruit kon blijken dat u eventuele bijzondere noden kenbaar maakte (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, dd. 10/01/2025) kon de Protection Officer (PO) zich enkel baseren op uw houding en het verloop van het persoonlijk onderhoud om in te kunnen schatten in welke mate deze psychische problemen uw verklaringen konden beïnvloeden. Om uw deelname aan het persoonlijk onderhoud te faciliteren werden wel enkele pauzes ingelast en werd u duidelijk te kennen gegeven dat u zelf om bijkomende pauzes kon vragen indien u de behoefte daartoe voelde en ook moest aangeven wanneer u een vraag niet begreep (CGVS, p.2-3; p.12-13). Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat u niet in staat zou zijn of op enige wijze gehinderd werd om uw relaas uit de doeken te doen.

Uit de medische historiek die uw advocaat op 04/12/2025 aan het CGVS overmaakte blijkt dat u in april 2025 werd doorverwezen naar een psycholoog en Alprazolam voorgeschreven kreeg. Echter deze historiek bevat geen verdere informatie over uw psychisch welbevinden, evenmin kan eruit worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op een volwaardige, functionele wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vervolging vreest vanwege de Angolese overheid omwille van het profiel van uw partner bij het FLEC. U kan dit niet aannemelijk maken om onderstaande redenen.

Er kan geen geloof gehecht worden aan het activisme van uw partner bij het FLEC.

-U toont op geen enkel ogenblik in concreto aan waarom uw partner zich precies bij het FLEC aansloot. U stelt dat hij geboren is in Benguela en ook zijn familie van daar afkomstig is. Uit uw verklaringen blijkt verder dat hij heel zijn leven in Luanda heeft gewoond en kennelijk geen directe link heeft met Cabinda (CGVS, p.6-7; p.9-10; p.14; p.22). Hiernaar gevraagd zegt u ook geen weet te hebben van het feit als zou uw partner vóór 15/09/2024 ooit in Cabinda zijn geweest. Op de vraag of u hem ooit vroeg naar zijn banden met Cabinda antwoordt u negatief (CGVS, p.9). Gevraagd naar zijn motief om zich bij het FLEC en niet bij een andere oppositiebeweging aan te sluiten, zegt u dat u het niet weet en hiernaar niet te hebben gevraagd (CGVS, p.22). Op geen enkel moment maakt u aannemelijk welk belang uw partner heeft bij de onafhankelijkheid van Cabinda aangezien hij niet van daar afkomstig is.

-Over de activiteiten van uw partner bij het FLEC en over de activiteiten van het FLEC in het algemeen kan u maar weinig vertellen. Hoewel hiernaar herhaaldelijk gevraagd, raakt u niet verder dan te stellen dat hij

militair is en strijdt voert tegen de Angolese overheid. In welke regio's van Angola uw partner aan hun zijde meestrijdt weet u niet (CGVS, p.13-14). Evenmin weet u bij welke fractie of splintergroep van FLEC hij is aangesloten dan wel waarvan FLEC de afkorting is (CGVS, p.22). Gezien uw partners activisme bij het FLEC rechtstreeks impact had op uw veiligheid en dat van uw gezin is het totaal niet geloofwaardig dat u niet zou weten dat het FLEC de afkorting is van Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda. Op de vraag hoe het FLEC onafhankelijkheid nastreeft zegt u dat het enige wat u weet is datgeen wat uw partner u uitlegde en dat is dat ze vechten tegen de overheid en oorlog voeren (CGVS, p.22). Uw gebrek aan kennis tracht u te vergoelijken door te verwijzen naar het gegeven dat uw partner vaak voor langere periodes afwezig was en hij hierover niets zou hebben willen zeggen (CGVS, p.14). Indien uw partner daadwerkelijk militair is bij het FLEC mag van u- die enige educatie genoten heeft- ondanks de lange periodes die jullie van elkaar gescheiden leefden en zelfs indien uw partner hierover niet veel wilde vertellen, een meer gedegen kennis verwacht worden te meer gelet op uw verklaring dat jullie al sinds 2019 een koppel zijn en in 2024 alles in Luanda hebben achtergelaten om met het hele gezin naar Cabinda te verhuizen waar u wekenlang met het hele gezin onder één dak in Cabinda heeft gewoond. Dat u zich in deze omstandigheden niet zou hebben geïnformeerd over zijn rol bij het FLEC en over de beweging in het algemeen is niet aannemelijk. Hoe dan ook kan er niet aangenomen worden dat uw partner, die naar eigen zeggen u en de kinderen reeds na de aanval in Luanda (maart-april 2022) naar het buitenland wilde sturen, u op uw vragen niet alle informatie zou geven (CGVS, p.5).

-Uw verklaringen over het moment waarop u op de hoogte bent geraakt van uw partners activisme voor het FLEC zijn tegenstrijdig en niet plausibel. Bij het invullen van uw vragenlijst op DVZ verklaart u in 2020 te weten te zijn gekomen dat uw partner lid is van het FLEC (Vragenlijst, dd. 10/01/2025, nr.5). In strijd hiermee zegt u op het CGVS herhaaldelijk hiervan pas in 2022 in kennis te zijn gesteld. U voegde er in dit verband aan toe dat uw partner u enkele maanden na de overval in Luanda (maart-april 2022) over zijn FLEC-activisme heeft ingelicht (CGVS, p. 13). De geloofwaardigheid van uw verklaring pas in 2022 op de hoogte te zijn geraakt van uw partners activisme voor het FLEC komt verder in het gedrang door het volgende. Indien uw partner, zoals u verklaart, vóór het incident waarbij u werd overvallen in Luanda werd opgepakt omwille van zijn activisme bij het FLEC is het weinig waarschijnlijk dat u op dat moment al geen weet had van zijn lidmaatschap bij het FLEC, temeer daar u hem naar eigen zeggen tijdens zijn detentie bent gaan opzoeken (CGVS, p.11).

Het is niet geloofwaardig dat u voorafgaand aan uw vertrek naar België in Cabinda heeft gewoond.

-U kan in het geheel geen informatie over uw reisweg van Luanda naar Cabinda geven. Het is totaal niet geloofwaardig dat u- die verklaart 3 dagen met de auto van Luanda naar Cabinda onderweg te zijn geweest-geen enkele informatie kan verschaffen over de dorpen, steden of plaatsen waar u passeerde (CGVS, p.18-19). Evenmin kan u antwoorden toen u door de PO gevraagd wordt of jullie onderweg grens-of controleposten zijn tegengekomen (CGVS, p.19). Opmerkelijk is dat u niet weet of u tijdens uw reis naar Cabinda via een ander land bent gepasseerd en er in het geheel niet in slaagt om Cabinda ten opzichte van Luanda in Angola te lokaliseren (CGVS, p.19; p.22).

-Uw kennis over de plek in Cabinda waar u met uw gezin in Cabinda heeft gewoond is uitermate beperkt. U kent de naam van het dorp niet en weet niet welk dialect er werd gesproken (CGVS, p.16). U weet niet welke stad er in de buurt lag en kan niet antwoorden toen u werd gevraagd of jullie er huur moesten betalen (CGVS, p.17). U kan geen enkele naam geven van pastoors en/of inwoners met wie uw partner in het dorp sprak (CGVS, p. 17-18). Er kan moeilijk worden aangenomen dat u verschillende weken in een dorp in Cabinda heeft gewoond, waar u zoals blijkt uit uw verklaringen ook regelmatig buitenshuis kwam voor boodschappen, zonder dat u ooit de naam van het dorp zou hebben opgevangen (CGVS, p.17-18).

- U toont niet aan waarom uw partner in Cabinda wilde gaan wonen. Het is immers algemeen geweten dat er in Cabinda een grote militaire aanwezigheid is en leden van het FLEC er geïsoleerd worden. Dat uw partner als strijder van het FLEC het risico neemt om samen met zijn gezin een risicovolle en lange autoreis te maken van Luanda naar een dorp in Cabinda is helemaal geen plausibele reactie in het licht van de context van Cabinda (CGVS, p.10). Sterker nog, dat uw partner zich zou vestigen in een dorp waar zich ook nog eens een politiekantoor bevindt en er- zoals blijkt uit uw verklaringen- niet voor terugdeinst om zich onder de dorpelingen te begeven en contacten te leggen valt totaal niet te rijmen met iemand die een vrees voor zichzelf en zijn gezin met de Angolese strijdkrachten tengevolge zijn activisme bij het FLEC koestert (CGVS, p. 12; p.17; p.24).

Uit bovenstaande besluit het CGVS dat het niet aannemelijk is dat u naar Cabinda bent verhuisd en aldaar door de Angolese overheid zou zijn opgepakt.

De geloofwaardigheid van uw problemen die u in Cabinda zou hebben gekend komen trouwens verder in het gedrang door het volgende.

-U kan geen informatie geven over de locatie waar u opgesloten zat (CGVS, p.23).

-U legt vage verklaringen af over uw vrijlating. U zegt dat een pastoor u hielp vrijkomen en hij u met de auto naar een plek bracht waar de kinderen u opwachtten (CGVS, p.22). De naam van de pastoor en de naam van naam plek waar u met uw kinderen werd herenigd weet u niet (CGVS, p.26). Dat u de naam van de pastoor die naar eigen zeggen een vriend is van uw partner en u eerder al enkele keren in het gezelschap van uw man in het dorp had gezien niet kent is niet geloofwaardig (CGVS, p.25-26).

-Uw verklaringen over de non die u vanuit Angola naar België begeleidde zijn niet coherent. Bij het invullen van uw vragenlijst op DVZ en tijdens uw uiteenzetting over uw reisweg op DVZ zegt u dat de non A. heette (Vragenlijst, nr.5 en Verklaring DVZ, nr.33). Op het CGVS beweert u in strijd hiermee dat de non M. heette. Gevraagd om verduidelijking ontkent u dat de non een andere naam heeft of met een andere naam wordt aangesproken (CGVS, p.26-27).

-De door u geschetste passieve houding van uw partner na uw arrestatie in Cabinda is opvallend. Indien u als partner van een strijder van het FLEC in Cabinda wordt opgepakt door de Angolese politie is het verwonderlijk dat uw partner samen met de kinderen rustig verder in het dorp blijft wonen. Uw verklaring als zou de politie niet op de hoogte zijn geweest dat jullie in het dorp woonachtig waren wijzigt hieraan niets. Temeer daar u naar eigen zeggen in de directe omgeving van het dorp bent opgepakt. U zegt bovendien expliciet dat de burens getuige waren van uw arrestatie waardoor er redelijkerwijze kan verwacht worden dat de politie na uw arrestatie uw partner in het dorp zou zijn gaan zoeken (CGVS, p.21; p.25).

Aan de door u aangehaalde overval in Luanda in 2022 die u linkt aan het profiel van uw partner bij het FLEC wordt getwijfeld omwille van onderstaande redenen (CGVS, p.10-11).

-U spreekt zich tegen over de periode waarin u in Luanda zou zijn aangevallen. Bij het invullen van uw vragenlijst op DVZ verklaart u in april of mei 2023 te zijn aangevallen (Vragenlijst, nr.5), terwijl u deze gebeurtenis op het CGVS herhaaldelijk in maart of april 2022 situeert (CGVS, p.10-12). Na confrontatie door de PO blijft u bij uw verklaringen en herhaalt u dat de aanval in 2022 plaatsvond. Uw verklaring dat de tolk u op DVZ misschien niet goed heeft begrepen is niet afdoende (CGVS, p.12). Immers toen u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS door de PO werd gevraagd of uw opmerkingen had bij uw verklaringen op DVZ dan wel aanpassingen wilde doorvoeren antwoordde u ontkennend (CGVS, p.3).

-Uw verklaringen over het moment waarop uw partner een Schengenvisum regelde voor u en de kinderen zijn niet coherent. Bij het invullen van uw vragenlijst op DVZ zegt u dat uw partner in april 2023 een visum regelde en u, nog voor u de kans kreeg om te vertrekken, werd aangevallen (Vragenlijst, nr.5). Op het CGVS zegt u uitdrukkelijk dat uw partner het visum heeft aangevraagd nadat u hem over de aanval -die u op zoals hierboven vermeld in maart of april 2022 situeerde- had ingelicht (CGVS, p.12; p.28).

-Uw verklaringen over de duur van uw verblijf in het ziekenhuis na de aanval zijn tegenstrijdig. Bij het invullen van uw vragenlijst op DVZ zegt u gedurende 2 dagen in het ziekenhuis te zijn behandeld (Vragenlijst, nr. 5). In strijd hiermee verklaart u voor het CGVS 7 dagen (1 week) in het ziekenhuis te zijn gebleven (CGVS, p.28). Uw algehele geloofwaardigheid komt tevens in het gedrang door het volgende.

-Uw verklaringen over uw reisweg zijn vaag en algemeen. U weet niet vanuit welke luchthaven in Congo u bent vertrokken en met welke luchtvaartmaatschappij u van Congo naar België bent gereisd (CGVS, p.27 en Verklaring DVZ, nr.33). U verklaart niet met uw eigen paspoort te zijn uitgereisd maar wist niet te vertellen welke naam er in het paspoort stond dan wel van welk land het paspoort was. Ook over de identiteitsgegevens in de paspoorten waarmee de kinderen naar België kwamen heeft u geen enkele informatie. Dat u hierover geen informatie kan geven is niet geloofwaardig. Temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u de paspoorten bij de controles zelf in handen had (CGVS, p.30).

-Uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten en het ontbreken ervan zijn incoherent en niet plausibel.

Op DVZ zegt u dat uw geboorteakte en uw identiteitskaart afgenomen werden door de persoon die u naar België bracht (Verklaring DVZ, nr.26). Op het CGVS verklaart u in strijd hiermee nooit een geboorteakte te hebben gehad en zegt u dat uw identiteitskaart gestolen werd toen u in 2022 in Luanda overvallen werd en nooit een nieuwe identiteitskaart heeft aangevraagd (CGVS, p.19; p.27). U voegt er op het CGVS aan toe dat tijdens deze overval ook uw paspoort en deze van de kinderen werden afgenomen (CGVS, p.19). Zoals hierboven reeds vermeld situeert u deze overval en de diefstal van uw paspoort op DVZ in 2023 en op het CGVS in 2022 (Verklaring DVZ, nr.25). Ook over uw paspoorten spreekt u zich tegen. Hiernaar gevraagd ontkent u eerst dat u na de overval in 2022 en diefstal van uw paspoort ooit een tweede paspoort heeft gehad (CGVS, p.20). Echter toen de PO u om verduidelijking vroeg hoe het komt dat u -die naar eigen zeggen sinds 2022 niet langer in het bezit was van een paspoort- in april 2023 voor u en uw 2 kinderen een Schengenvisum hebt kunnen ontvangen via de Portugese diplomatieke vertegenwoordiging in Luanda op basis van uw Angolees paspoort uitgegeven op 31/10/2019 en geldig tot 31/10/2024 zegt u plots in strijd met hetgeen u eerder zei dat u en de kinderen na de aanval in 2022 een tweede paspoort hebben gehad (CGVS, p.20-21; p.31). Doorgevraagd opnieuw waar deze paspoorten zijn zegt u eerst dat u het niet weet en verwijst u naar de vele verhuizingen om vervolgens te zeggen dat deze paspoorten tijdens een andere overval zijn afgenomen. Wanneer deze overval dan wel plaatsvond kan u zich niet meer herinneren (CGVS, p.20-21).

Uw verklaring over uw contacten met het thuisfront zijn niet overtuigend.

-Uw verklaring in dit verband als zou u geen contactgegevens meer hebben van familie in Angola kan in het licht van een tijdperk van smartphones en eindeloze digitale communicatiemogelijkheden geenszins overtuigen. Indien u vertrokken zou zijn omwille van de problemen die u aankaarte zou op z'n minst verwacht worden dat u toch zou proberen contact met uw familie te zoeken na uw vertrek uit Angola om bewijsstukken te verzamelen en informatie in te winnen over het lot van uw partner. Uw passieve houding doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees (CGVS, p.7-8; p.15-16).

Dat u na het lezen van de notities persoonlijk onderhoud het jaar waarin u in Luanda zou zijn overvallen en een visum aanvraag opnieuw wijzigt naar 2023 in plaats van 2022 zoals u op het CGVS verklaarde betreft een loutere post factum verklaring ter verschoning van de vastgelegde incoherenties in uw verklaringen.

*Aangezien u gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS uitgebreid in de gelegenheid werd gesteld om zich te verantwoorden voor bovenvermelde incoherenties en ongerijmdheden kunnen deze dan ook niet worden aanvaard (opmerkingen NPO, dd. 02/12/2025).*

*Uit alle bovenstaande observaties besluit het CGVS dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Angola dient te moeten koesteren.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert gespreid over drie middelen de schending aan van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Ze betoogt dat verweerder volledig voorbijgegaan is aan de traumatische context terwijl het in asielzaken algemeen aanvaard is dat trauma kan leiden tot onnauwkeurigheden in data, beperkte kennis van plaatsnamen of namen van derden en tegenstrijdigheden in verklaringen. Ze vervolgt dat verweerder onvoldoende rekening gehouden heeft met de sociaal-culturele positie van vrouwen in Angola en zij in een patriarchale samenleving leefde waarin vrouwen vaak niet betrokken worden bij politieke kennis of beslissingen. Verzoekster betoogt voorts dat verweerder geen rekening gehouden heeft met de psychologische impact van de overvallen, de detentie, de mishandelingen en het seksuele geweld dat zij heeft ondergaan, noch met het feit dat zij medicatie nodig heeft om haar angst onder controle te houden. Tot slot betoogt verzoekster dat zij minstens het recht op subsidiaire bescherming heeft.

### 2.2. Beoordeling

#### 2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1

van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

*"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen*

rechtvaardigt. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 14/11/2025 zei u door de gebeurtenissen tijdens uw detentie in Angola angst-en paniekstoornissen te hebben ontwikkeld en tot enkele maanden geleden naar de centrumpsioloog te zijn gegaan. U voegde eraan toe dat u momenteel Alprazolam neemt, zich ondertussen veel beter voelt en nog enkel een psycholoog ziet als u er nood aan hebt (CGVS, p.3). Tijdens het persoonlijk onderhoud legde u geen bewijs voor van deze (voormalige) psychologische begeleiding, noch van de medicatie die u neemt. Aangezien u voorafgaandelijk of tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkel medisch attest overmaakte en ook de Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van DVZ geen elementen bevatte waaruit kon blijken dat u eventuele bijzondere noden kenbaar maakte (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, dd. 10/01/2025) kon de Protection Officer (PO) zich enkel baseren op uw houding en het verloop van het persoonlijk onderhoud om in te kunnen schatten in welke mate deze psychische problemen uw verklaringen konden beïnvloeden. Om uw deelname aan het persoonlijk onderhoud te faciliteren werden wel enkele pauzes ingelast en werd u duidelijk te kennen gegeven dat u zelf om bijkomende pauzes kon vragen indien u de behoefte daartoe voelde en ook moest aangeven wanneer u een vraag niet begreep (CGVS, p.2-3; p.12-13). Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat u niet in staat zou zijn of op enige wijze gehinderd werd om uw relaas uit de doeken te doen. Uit de medische historiek die uw advocaat op 04/12/2025 aan het CGVS overmaakte blijkt dat u in april 2025 werd doorverwezen naar een psycholoog en Alprazolam voorgeschreven kreeg. Echter deze historiek bevat geen verdere informatie over uw psychisch welbevinden, evenmin kan eruit worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op een volwaardige, functionele wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. konden beïnvloeden. Om uw deelname aan het persoonlijk onderhoud te faciliteren werden wel enkele pauzes ingelast en werd u duidelijk te kennen gegeven dat u zelf om bijkomende pauzes kon vragen indien u de behoefte daartoe voelde en ook moest aangeven wanneer u een vraag niet begreep (CGVS, p.2-3; p.12-13). Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat u niet in staat zou zijn of op enige wijze gehinderd werd om uw relaas uit de doeken te doen. Uit de medische historiek die uw advocaat op 04/12/2025 aan het CGVS overmaakte blijkt dat u in april 2025 werd doorverwezen naar een psycholoog en Alprazolam voorgeschreven kreeg. Echter deze historiek bevat geen verdere informatie over uw psychisch welbevinden, evenmin kan eruit worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op een volwaardige, functionele wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster brengt met de benadrukking van haar trauma, de psychologische impact van de voorgehouden feiten, het seksuele geweld dat zij heeft ondergaan en de ponering dat zij medicatie nodig heeft, geenszins dienstige elementen bij die bovenstaande correcte motieven kunnen ontkrachten.

De Raad wijst erop dat uit het op het CGVS neergelegde document waarin een overzicht weergegeven wordt van verzoeksters medische historiek geenszins kan blijken dat zij ten tijde van haar persoonlijke onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad merkt op dat er geen stukken voorliggen waaruit kan worden vastgesteld dat de psychologische staat van verzoekster een impact zou hebben gehad op haar vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. De Raad stipt aan dat het neergelegde document louter verzoeksters medische historiek weergeeft waaruit onder meer blijkt dat zij werd doorverwezen naar een psycholoog en medicatie werd voorgeschreven, doch hierin is geenszins sprake van enige diagnose. Daarnaast merkt de Raad op dat uit dit neergelegde document niet kan blijken dat verzoekster aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat zij lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat zij ten gevolge van haar psychische en/of medische problemen niet bij machte was om haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

De Raad wijst er verder op dat rekening houdend met zijn bevindingen een arts/psycholoog vermoedens kan hebben over de oorzaak van de medische/mentale problemen, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de gezondheidsproblemen werden opgelopen en zich hiervoor dient te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoekster met het neergelegde document geenszins haar voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk maakt nu zij hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (infra).

De Raad wijst er hierbij op dat het neergelegde document samen met de verklaringen en algemene landeninformatie moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Een medisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een medisch/psychologisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de afgelegde verklaringen. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat in casu er geen sterk vermoeden of aanwijzing

blijkt dat de psychologische/medische problemen van verzoekster het gevolg zijn van haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoekster niet in staat was om op adequate wijze haar vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielpprocedure. De Raad wijst erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat er zich noemenswaardige problemen voordeden tijdens het onderhoud en verzoekster problemen ondervond om haar verklaringen uiteen te zetten en te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoekster stelde de tolk te begrijpen, zij alle redenen heeft uitgelegd waarom zij niet kan terugkeren (persoonlijk onderhoud van 14 november 2025, p. 32). Bovendien blijkt uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud dat bij aanvang van het persoonlijk onderhoud er uitdrukkelijk werd gesteld dat verzoekster het kan melden wanneer ze nood heeft aan extra pauzes en ze het zeker moest laten weten als ze af en toe iets wou drinken. Daarnaast blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster na de pauze bevestigde dat alles oké ging met haar en ze heeft kunnen drinken en als er iets zou zijn ze het dan maar moest zeggen (persoonlijk onderhoud van, p. 13).

Daarenboven maakte verzoekster in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van mentale problemen die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 10 januari 2025).

Ten slotte moet opgemerkt worden dat niet wordt geduid welke steunmaatregelen er hadden genomen kunnen worden wat betreft verzoeksters psychologische problematiek, noch wordt er concreet toegelicht welke invloed deze op de beoordeling zouden hebben.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

## 2.2.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

### 2.2.5.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Angola dat zij en haar kinderen vervolgd zullen worden omwille van de werkzaamheden van haar partner bij het Front for the Liberation of the Enclave of Cabinda (hierna: het FLEC).

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst wordt er terdege gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan het activisme van verzoeksters partner bij het FLEC. In dit verband wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

- i) verzoekster op geen enkel ogenblik in concreto aantoonde waarom haar partner zich precies bij het FLEC aansloot. Ze stelt dat hij geboren is in Benguela en ook zijn familie van daar afkomstig is. Uit verzoeksters verklaringen blijkt verder dat hij heel zijn leven in Luanda heeft gewoond en kennelijk geen directe link heeft met Cabinda. Hiernaar gevraagd zegt verzoekster ook geen weet te hebben van het feit als zou haar partner vóór 15 september 2024 ooit in Cabinda zijn geweest. Op de vraag of zij hem ooit vroeg naar zijn banden met Cabinda antwoordt verzoekster negatief. Gevraagd naar zijn motief om zich bij het FLEC en niet bij een andere oppositiebeweging aan te sluiten, zegt verzoekster dat zij het niet weet en hier niet naar te hebben gevraagd. Op geen enkel moment maakt verzoekster aannemelijk welk belang haar partner heeft bij de onafhankelijkheid van Cabinda aangezien hij niet van daar afkomstig is;
- ii) over de activiteiten van haar partner bij het FLEC en over de activiteiten van het FLEC in het algemeen verzoekster maar weinig kan vertellen. Hoewel hiernaar herhaaldelijk gevraagd, raakt verzoekster niet verder dan te stellen dat hij militair is en strijdt voert tegen de Angolese overheid. In welke regio's van Angola haar partner aan hun zijde meestrijdt weet verzoekster niet. Evenmin weet verzoekster bij welke fractie of splintergroep van FLEC hij is aangesloten dan wel waarvan FLEC de afkorting is. Gezien het activisme van haar partner bij het FLEC rechtstreeks impact had op haar veiligheid en dat van haar gezin is het totaal niet geloofwaardig dat verzoekster niet zou weten dat het FLEC de afkorting is van Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda. Op de vraag hoe het FLEC onafhankelijkheid nastreeft zegt verzoekster dat het enige wat zij weet is datgeen wat haar partner haar uitlegde en dat is dat ze vechten tegen de overheid en oorlog voeren. Haar gebrek aan kennis tracht verzoekster te vergoelijken door te verwijzen naar het gegeven dat haar partner vaak voor langere periodes afwezig was en hij hierover niets zou hebben willen zeggen. Indien haar partner daadwerkelijk militair is bij het FLEC mag van verzoekster - die enige educatie genoten heeft - ondanks de lange periodes die zij van elkaar gescheiden leefden en zelfs indien haar partner hierover niet veel wilde vertellen, een meer gedegen kennis verwacht worden te meer gelet op verzoeksters verklaring dat zij al sinds 2019 een koppel zijn en in 2024 alles in Luanda hebben achtergelaten om met het hele gezin naar Cabinda te verhuizen waar zij wekenlang met het hele gezin onder één dak in Cabinda heeft gewoond. Dat verzoekster zich in deze omstandigheden niet zou hebben geïnformeerd over de rol van haar partner bij het

FLEC en over de beweging in het algemeen is niet aannemelijk. Hoe dan ook kan er niet aangenomen worden dat haar partner, die naar eigen zeggen verzoekster en de kinderen reeds na de aanval in Luanda (maart-april 2022) naar het buitenland wilde sturen, aan haar niet alle informatie zou geven;

iii) verzoeksters verklaringen over het moment waarop zij op de hoogte is geraakt van haar partners activisme voor het FLEC tegenstrijdig en niet plausibel zijn. Bij het invullen van haar vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaart verzoekster in 2020 te weten te zijn gekomen dat haar partner lid is van het FLEC. In strijd hiermee zegt verzoekster op het CGVS herhaaldelijk hiervan pas in 2022 in kennis te zijn gesteld. Verzoekster voegde er in dit verband aan toe dat haar partner haar enkele maanden na de overval in Luanda (maart- april 2022) over zijn FLEC-activisme heeft ingelicht. De geloofwaardigheid van verzoeksters verklaring pas in 2022 op de hoogte te zijn geraakt van haar partners activisme voor het FLEC komt verder in het gedrang door het volgende. Indien verzoeksters partner, zoals zij verklaart, vóór het incident waarbij zij werd overvallen in Luanda werd opgepakt omwille van haar activisme bij het FLEC is het weinig waarschijnlijk dat zij op dat moment al geen weet had van zijn lidmaatschap bij het FLEC, temeer daar zij hem naar eigen zeggen tijdens zijn detentie is gaan opzoeken.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal met reden dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster voorafgaand aan haar vertrek naar België in Cabinda heeft gewoond. Zo wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd dat:

i) verzoekster in het geheel geen informatie over haar reisweg van Luanda naar Cabinda kan geven. Het is totaal niet geloofwaardig dat verzoekster - die verklaart drie dagen met de auto van Luanda naar Cabinda onderweg te zijn geweest - geen enkele informatie kan verschaffen over de dorpen, steden of plaatsen waar zij passeerde. Evenmin kan verzoekster antwoorden toen haar door verweerder gevraagd wordt of zij onderweg grens-of controleposten zijn tegengekomen. Opmerkelijk is dat verzoekster niet weet of zij tijdens haar reis naar Cabinda via een ander land gepasseerd is en er in het geheel niet in slaagt om Cabinda ten opzichte van Luanda in Angola te lokaliseren;

ii) haar kennis over de plek in Cabinda waar verzoekster met haar gezin in Cabinda gewoond heeft uitermate beperkt is. Verzoekster kent de naam van het dorp niet en weet niet welk dialect er werd gesproken. Verzoekster weet niet welke stad er in de buurt lag en kan niet antwoorden toen haar werd gevraagd of zij er huur moesten betalen. Verzoekster kan geen enkele naam geven van pastoors en/of inwoners met wie haar partner in het dorp sprak. Er kan moeilijk worden aangenomen dat verzoekster verschillende weken in een dorp in Cabinda heeft gewoond, waar zij zoals blijkt uit haar verklaringen ook regelmatig buitenshuis kwam voor boodschappen, zonder dat zij ooit de naam van het dorp zou hebben opgevangen;

iii) verzoekster niet aantoont waarom haar partner in Cabinda wilde gaan wonen. Het is immers algemeen geweten dat er in Cabinda een grote militaire aanwezigheid is en leden van het FLEC er gevisieerd worden. Dat verzoeksters partner als strijder van het FLEC het risico neemt om samen met zijn gezin een risicovolle en lange autoreis te maken van Luanda naar een dorp in Cabinda is helemaal geen plausibele reactie in het licht van de context van Cabinda. Sterker nog, dat haar partner zich zou vestigen in een dorp waar zich ook nog eens een politiekantoor bevindt en er - zoals blijkt uit verzoeksters verklaringen - niet voor terugdeinst om zich onder de dorpelingen te begeven en contacten te leggen valt totaal niet te rijmen met iemand die een vrees voor zichzelf en zijn gezin met de Angolese strijdkrachten ten gevolge zijn activisme bij het FLEC koestert.

Uit bovenstaande besluit het CGVS dat het niet aannemelijk is dat verzoekster naar Cabinda is verhuisd en aldaar door de Angolese overheid zou zijn opgepakt.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van de problemen die verzoekster in Cabinda zou hebben gehad verder in het gedrang komen. In dit verband wordt er terdege gemotiveerd dat:

i) verzoekster geen informatie kan geven over de locatie waar zij opgesloten zat;

ii) verzoekster vage verklaringen aflegt over haar vrijlating. Ze zegt dat een pastoor haar hielp vrijkomen en hij haar met de auto naar een plek bracht waar de kinderen haar opwachtten. De naam van de pastoor en de naam van de plek waar verzoekster met haar kinderen werd herenigd weet ze niet. Dat verzoekster de naam van de pastoor die naar eigen zeggen een vriend is van haar partner en zij eerder al enkele keren in het gezelschap van haar man in het dorp had gezien niet kent is niet geloofwaardig;

iii) haar verklaringen over de non die verzoekster vanuit Angola naar België begeleidde niet coherent zijn. Bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ en tijdens haar uiteenzetting over haar reisweg bij de DVZ zegt verzoekster dat de non A. heette. Op het CGVS beweert verzoekster in strijd hiermee dat de non M. heette. Gevraagd om verduidelijking ontkent verzoekster dat de non een andere naam heeft of met een andere naam wordt aangesproken;

iv) de door verzoekster geschetste passieve houding van haar partner na haar arrestatie in Cabinda opvallend is. Indien verzoekster als partner van een strijder van het FLEC in Cabinda wordt opgepakt door de Angolese politie is het verwonderlijk dat haar partner samen met de kinderen rustig verder in het dorp blijft wonen. Verzoeksters verklaring als zou de politie niet op de hoogte zijn geweest dat zij in het dorp woonachtig waren wijzigt hier niets aan, temeer daar verzoekster naar eigen zeggen in de directe omgeving van het dorp is opgepakt. Verzoekster zegt bovendien expliciet dat de burens getuige waren van haar

arrestatie waardoor er redelijkerwijze kan verwacht worden dat de politie na haar arrestatie haar partner in het dorp zou zijn gaan zoeken.

Voorts motiveert de commissaris-generaal op correcte wijze dat aan de door verzoeksters aangehaalde overval in Luanda in 2022 die zij linkt aan het profiel van haar partner bij het FLEC getwijfeld wordt omwille van onderstaande redenen. In dit verband wordt er op correcte wijze gemotiveerd dat:

- i) verzoekster zich tegenspreekt over de periode waarin zij in Luanda zou zijn aangevallen. Bij het invullen van haar vragenlijst bij de DVZ verklaart verzoekster in april of mei 2023 te zijn aangevallen, terwijl zij deze gebeurtenis op het CGVS herhaaldelijk in maart of april 2022 situeert. Na confrontatie door verweerder blijft verzoekster bij haar verklaringen en herhaalt ze dat de aanval in 2022 plaatsvond. Verzoeksters verklaring dat de tolk haar bij de DVZ misschien niet goed heeft begrepen is niet afdoende. Immers toen verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS door verweerder werd gevraagd of zij opmerkingen had bij haar verklaringen bij de DVZ dan wel aanpassingen wilde doorvoeren antwoordde ze ontkennend;
- ii) haar verklaringen over het moment waarop haar partner een Schengenvisum regelde voor verzoekster en de kinderen niet coherent zijn. Bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ zegt verzoekster dat haar partner in april 2023 een visum regelde en zij, nog voor zij de kans kreeg om te vertrekken, aangevallen werd. Op het CGVS zegt verzoekster uitdrukkelijk dat haar partner het visum heeft aangevraagd nadat zij hem over de aanval - die zij op zoals hierboven vermeld in maart of april 2022 situeerde - had ingelicht;
- iii) haar verklaringen over de duur van haar verblijf in het ziekenhuis na de aanval tegenstrijdig zijn. Bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ zegt verzoekster gedurende twee dagen in het ziekenhuis te zijn behandeld. In strijd hiermee verklaart verzoekster voor het CGVS zeven dagen (één week) in het ziekenhuis te zijn gebleven.

Tot slot bemerkt de commissaris-generaal op pertinente wijze dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekster tevens in het gedrang komt. In dit verband wordt er met reden gemotiveerd dat:

- i) verzoeksters verklaringen over haar reisweg vaag en algemeen zijn. Verzoekster weet niet vanuit welke luchthaven in Congo ze vertrokken is en met welke luchtvaartmaatschappij zij van Congo naar België is gereisd. Verzoekster verklaart niet met haar eigen paspoort te zijn uitgereisd maar wist niet te vertellen welke naam er in het paspoort stond dan wel van welk land het paspoort was. Ook over de identiteitsgegevens in de paspoorten waarmee de kinderen naar België kwamen heeft verzoekster geen enkele informatie. Dat zij hierover geen informatie kan geven is niet geloofwaardig. Temeer daar uit haar verklaringen blijkt dat zij de paspoorten bij de controles zelf in handen had;
- ii) verzoeksters verklaringen over haar identiteitsdocumenten en het ontbreken ervan incoherent en niet plausibel zijn. Bij de DVZ zegt verzoekster dat haar geboorteakte en haar identiteitskaart afgenomen werden door de persoon die haar naar België bracht. Op het CGVS verklaart verzoekster in strijd hiermee nooit een geboorteakte te hebben gehad en zegt ze dat haar identiteitskaart gestolen werd toen zij in 2022 in Luanda overvallen werd en nooit een nieuwe identiteitskaart heeft aangevraagd. Verzoekster voegt er op het CGVS aan toe dat tijdens deze overval ook haar paspoort en deze van de kinderen werden afgenomen. Zoals hierboven reeds vermeld situeert verzoekster deze overval en de diefstal van haar paspoort bij de DVZ in 2023 en op het CGVS in 2022. Ook over haar paspoorten spreekt verzoekster zich tegen. Hiernaar gevraagd ontkent ze eerst dat zij na de overval in 2022 en diefstal van haar paspoort ooit een tweede paspoort heeft gehad. Echter toen verweerder haar om verduidelijking vroeg hoe het komt dat zij - die naar eigen zeggen sinds 2022 niet langer in het bezit was van een paspoort - in april 2023 voor haar en haar twee kinderen een Schengenvisum heeft kunnen ontvangen via de Portugese diplomatieke vertegenwoordiging in Luanda op basis van haar Angolees paspoort uitgegeven op 31 oktober 2019 en geldig tot 31 oktober 2024 zegt verzoekster plots in strijd met hetgeen zij eerder zei dat zij en de kinderen na de overval in 2022 een tweede paspoort hebben gehad. Doorgevraagd opnieuw waar deze paspoorten zijn zegt verzoekster eerst dat zij het niet weet en verwijst zij naar de vele verhuizingen om vervolgens te zeggen dat deze paspoorten tijdens een andere overval zijn afgenomen. Wanneer deze overval dan wel plaatsvond kan verzoekster zich niet meer herinneren. Verzoeksters verklaring over haar contacten met het thuisfront zijn niet overtuigend;
- iii) haar verklaring in dit verband als zou verzoekster geen contactgegevens meer hebben met haar familie in Angola in het licht van een tijdperk van smartphones en eindeloze digitale communicatiemogelijkheden geenszins kan overtuigen. Indien verzoekster vertrokken zou zijn omwille van de problemen die zij aankaarte zou op z'n minst verwacht worden dat zij toch zou proberen contact met haar familie te zoeken na haar vertrek uit Angola om bewijsstukken te verzamelen en informatie in te winnen over het lot van haar partner. Verzoeksters passieve houding doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees. Dat verzoekster na het lezen van de notities persoonlijk onderhoud het jaar waarin zij in Luanda zou zijn overvallen en een visum aanvraag opnieuw wijzigt naar 2023 in plaats van 2022 zoals zij op het CGVS verklaarde betreft een loutere post factum verklaring ter verschoning van de vastgelegde incoherenties in haar verklaringen. Aangezien verzoekster gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS uitgebreid in de gelegenheid werd gesteld om zich te verantwoorden voor bovenvermelde incoherenties en ongerijmdheden kunnen deze dan ook niet worden aanvaard.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben eveneens betrekking op de kern van het

vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster volhardt in haar vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de stukken van het dossier en de door verzoekster geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoekster haar trauma, de psychologische impact van haar vluchtrelaas en de patriarchale samenleving benadrukt, brengt ze allerminst overtuigende elementen bij die haar meerdere vage, tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen kunnen verschonen. Immers benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige, consistente en eenduidige verklaringen kan afleggen over kernelementen van haar vrees en elementen die er rechtstreeks mee in verband staan, te meer verzoekster geen stukken bijbrengt ter staving van het voorgehouden trauma noch actuele stukken aangaande haar psychologische problematiek laat staan stukken waaruit wegens de door haar voorgehouden problematiek een invloed kan blijken op haar vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen en volwaardige verklaringen te kunnen afleggen (cf. 2.2.4.).

2.2.5.2. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor een vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

#### 2.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont geenszins aan dat er heden in Angola een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU